

**EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV Nr. 97/9/EF
af 3. marts 1997
OM INVESTORGARANTIORDNINGER**

**EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET
FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR -**

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 57, stk. 2,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Monetære Institut,

i henhold til fremgangsmåden i traktatens artikel 189 B, på grundlag af Forligsudvalgets fælles udkast af 18. december 1996 og

ud fra følgende betragtninger:

- 1) Rådet vedtog den 10. maj 1993 direktiv 93/22/EØF om investeringsservice i forbindelse med værdipapirer; nævnte direktiv er et vigtigt instrument i gennemførelsen af det indre marked for investeringsselskaber;
- 2) i direktiv 93/22/EØF fastsættes tilsynsregler, som investeringsselskaber til stadighed skal efterleve, herunder regler, som i videst muligt omfang skal beskytte investorerne rettigheder i forbindelse med midler eller instrumenter, som tilhører dem;
- 3) intet tilsynssystem kan dog yde fuldstændig sikkerhed, især ikke, hvis der begås svigagtige handlinger;
- 4) for at det indre marked kan gennemføres fuldt ud og fungere tilfredsstillende på det finansielle område, er det vigtigt at beskytte investorerne og opretholde tilliden til det finansielle system; det er derfor af afgørende betydning, at alle medlemsstater råder over en investorgarantiordning, som sikrer en harmoniseret minimumsbeskyttelse, der i det mindste dækker mindre investorer, hvis

et investeringsselskab ikke er i stand til at indfri sine forpligtelser over for sine investorkunder;

- 5) mindre investorer vil således kunne modtage investeringsservice fra filialer af EF-investeringsselskaber eller som led i grænseoverskridende udveksling af tjenesteydelser med samme tillid, som hvis de henvendte sig til nationale investeringsselskaber, i forvisning om at de er omfattet af en harmoniseret minimumsbeskyttelse, hvis et investeringsselskab ikke er i stand til at indfri sine forpligtelser over for sine investorkunder;
- 6) foreligger der ikke en sådan minimumsharmonisering, vil et værtsland ud fra et ønske om at beskytte investorerne kunne føle sig berettiget til at kræve, at andre medlemsstaters investeringsselskaber, der driver virksomhed gennem en filial eller ved grænseoverskridende udveksling af tjenesteydelser, tilslutter sig værtslandets garantiordning, hvis de ikke er medlem af en investorgarantiordning i deres hjemland, eller hvis den pågældende ordning ikke anses for at yde en tilsvarende beskyttelse; et sådant krav vil kunne være til skade for det indre marked;
- 7) i de fleste medlemsstater findes der allerede forskellige former for investorgarantiordninger, men disse dækker ikke generelt alle investeringsselskaber med den EF-dækkende tilladelse, som er omhandlet i direktiv 93/22/EØF;
- 8) alle medlemsstater bør derfor have pligt til at oprette en eller flere investorgarantiordninger, som alle sådanne investeringsselskaber skal være tilknyttet; ordningen skal dække de midler og instrumenter, som investeringsselskabet ligger inde med i forbindelse med en investors investeringsservice, og som ikke kan leveres tilbage til investoren, hvis investeringsselskabet er ude af stand til at indfri sine forpligtelser over for sine investorkunder; dette berører